יב א ב מייי פכ"א מהלי איסורי ביאה הלי יט [ופ"ו מהלי ח"ח הלי"ד] סמג לאוין קכו טוש"ע אה"ע

סי׳ כג סעיף ג [טוש״ע או״ח סי׳ רת סעי׳ א] [וברב אלפס

סי׳ רמ סעי׳ ח] [וברב חנפס שבת פי״ד דף מב:] יג ג שם הלי יח טוש״ע שם סעיף ב: יד ד מי״ פי״ג מהלי איסורי ביאה הלי יח:

שו ה מיי שם פכ"א הלכה ימ קמג שם טוש"ע אה"ע סימן כג קעיף א: שו ו מיי שם הלכה כג קמג

שם טוש"ע שם סעיף ד:

יו ז ח מיי שם פ״ח הלי טו

ופ"ד מהל' משכב ומשב הלכה ט סמג לאוין קיא טוש"ע י"ד סי' קלו סעיף ח: י"ח ט מיי' פ"צ מהל' אישות

הלכה כו: ימ י מיי׳ פ״ח מהלכות איסורי ביאה הל׳ טו

סמג לאוין קיא טוש"ע י"ד סימן קלו סעיף ז: ב כ מיי פ"ד מהלכות משכב

ומושב הל' ט סמג שם

טוש"ע שם סעיף ח: בא ל מ מיי' פ"ז מהלי מרומות הלכה ה:

בב ג טוש"ע אה"ע סי' כג

:סעיף ו בהגה"ה

בג ס מיי׳ פ״ח מהל׳ כלי המקדש הל׳ יח:

לעזי רש"י

 מו שבת קה:, צ) [ג"ל למ
יגורך רע א"ר אלעור מאי לא
יגורך רע לא יגור במגורך רע
וא"ר אלעור מאי דכתיב
ידיכס כו' כך איתא ברב אלפס
דשבת פי"דן, ג) יבטות מו: דשבת פי״דן, ג) יבמות מו: ודף קט: קדושין ע:, ד) [5״ל דאמר רב אסי כ״א ביבמום], ס) ע״ו ה. יבמות סב. סג:, 1) סנהדרין נח:, 1) רש״ל מ״ו, ה) חולין לא:, ט) חגיגה ב: ותרומות פ"ל מ"בו. י) [תוספתא ספ"ב], כ) [ל"ל יין (חוספתה ספייבן, ליין נייינ בדתנן], (י) [פרה פיייצ מייה עייש ותוספתה פרה פיייצ ה"ו ע"ש וסיים שם שאינו בולע], מ) [איוב לח], נ) בהגה"ה,

1. וַיַרע בְּעִינֵי יְיָ אֲשֶׁר עְשְׂה וַיְּמֶת גַּם אֹתוֹ:

וַיְּטֶּוֹנ גַּט אונו: בראשית לח י 2. בִּי לֹא אֵל חְפַץ רֶשַׁע אתה לא יגרך רע: י. תהלים ה ה

תהלים ה ה 3. ובפרשכם בפיכם אָעְלִים עֵינֵי מָכֶּם בִּי תַרְבּוּ תְפַלָּה אַיֶנָנִי שׁמֵע יְדֵיכֶם דְּמִים מְלֵאוּ: ישעיהו א טו

4. לא תְּרְצָח לא תְּנְאָף לא תְּנְגָב לא תַעְנֶה בְּרְצֵף עֵד שָׁקָר: שמות כּיב 5. בִּי לא לְעוֹלֶם אָרִיב וְלֹא לנצח אַקצוף כי רוח מלפני יָנֶטוֹף וְנְשָׁמוֹת אֲנִי עֲשִׂיתִי: ישעיהו נז טז 6. וַעֲשַׂה לָהָם מִכְנְסִי בָּד לְכַפּוֹת בְּשַׁר עֶרָוָה מטיהו וז מז ממתנים ועד ירכים יהיו: שמות כח מב

הגהות הב"ח

(מ) גמ' אמר ר' אלעזר מאי דכתיב כל"ל ואות ו' נמחק: (ב) רש"י ד״ה כי רוח וכו׳ וגו׳ ונשמות שאני: (ג) תום׳ נ"ב ועי' בתוס' פרק החולץ ופ' עשרה יוחסין פי' בע"ח:

מוסף רש"י

. קשים גרים לישראל. ם שאוחזין מעשיהם הראשונים שלוחוץ מעשיהם הרלשונים ולומדים ישראל מהם, או מומכים עליהם באיסור והימר (יבטות 111) או: שאין בקיאין בדקדוקי מלות ולמדין ישראל ממעשיהן (שנו קום: שאינם והירים במלות ברנילים אולם נחשרים אולם מג:) או: אולר יש ושמו גוף מו) מו: מולה יש ושנו גוף ומבראשית נולרו כל הנשמות העתידות להולד ותנוס לשם (עדד ח.). כי רדח מלפני יעטוף. הגאולה ונשמות שאני עשיתי, יעטוף לשון עכבה, לדכתיב והיו העטופים עכני, כוכנתי היא השטופים ללבן, ורישיה משחעי בגאולה כי לא לעולם אריב וגוי (יבחות שם) כי לא לעולם אריב לאחר זמן הגאולה ולא לנכח הקבוף מלגחול, כי רוח אשר לפני, נשמות שבגוף, יעטוף, הוא המאחר, כמו יעטוף, הוא המאחר, שפוף, העטופים ללבן, ונשמות שאני עשיתי (ע"ז ה.). קץ ידא. מאדם אחד שהיה רגיל להכות את חבירו וקנסו בכך, כדאמר בפרקין דלעיל (מו.) ב"ד היו (סנהדרין נח:). מתקנות אותן. בודקות לותן בשעת יגורך. לא יגור עמך רע: ביד. מוליא זרע לבטלה: כספחת. דכתיב בגרים (ישעיה יד) ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב לשון ספחת שמותי משמחינן ליה דתניא הקורא לחברו עבד יהא בנדוי משמע דיהא שקשים לישראל כספחת שאין בקיאים במצות ומביאין פורענות ועוד

שתא למדים ישראל ממעשיהן מפי מורי הוקן. ויש אומר שכל ישראל ערבים זה בזה ולאו מילתא היא שלא נתערבו בשביל הגרים דאמרינן במס׳ סוטה (דף נו:) נמצא לכל אחד מישראל שש מאות אלף ושלשת אלפים ותק"ן בריתות שכולן נתערבו זה בזה אלמא לא נתערבו על הגרים: בני סקילה נינהו. ואת אמרת מעכבים את המשיח ותו לא הלא במיתה הן נידונים: דרך אברים. היינו שכבת תורה אור השלם זרע לבטלה ואינו משכב זכור דבמשכב זכור כתיב (ויקרא כ) משכבי אשה: דנסיבי קטנות. והוא ראוי להוליד נמלא בטל מפריה ורביה כל ימי קטנותה: שבגוף. חדר. כי גוף שם מקום המיוחד לנשמות העתידים להיות נולדים: כי רוח. הרוחות שלפני שגזרתי להיות נולדים קודם יעטוף מעכב את הגאולה דקרא בגאולה כחיב כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף וגו' (ב) נשמות שאני עשיתי יעטוף ומסיפיה לרישיה מדריש. יעטוף כמו (ברחשית ל) והעטופים ללבן: קן ידא. דאמרינן בסנהדרין [נח:] כל המרים ידו על חבירו תקלץ דכתיבים וזרוע רמה חשבר. רב הונח קן ידח אלמא מקצן דינא הוא: מקצד ידו על טבורו. קס"ד טבורו ממש והיינו דאמרי ליה והלא כריסו נבקעת כשקוללין שם את ידו: למטה מטבורו. והכי קאמר תקלץ על שהכניסה למטה מטבורו: והלא לריסו נבהעת. מפני הקוץ: בותבי' מסקנום אוסן. בודקות אותן ומטבילין אותן: גבו' ומראום לה. שהיתה בקיחה במרחה דם טמח ודם טהור: מדברת וחינה שומעת. כבר שמעה ולמדה לדבר ואחר כן נתחרשה: בכל מקום. להוליא מכלל בן דעת: שלה יישן. כדי שלה יתחמם ויראה: כים של עור. וכשירצו להאכילו יבדקו בכים: ותבלע בכים. וקאכיל תרומה בטומאת הגוף והוי במיתה דכתיב (ויקרא כב) ומתו בו כי יחללוהו: רואין אוסן. לענין מי חטאת קאמר לטמא במשא דבעי' עד דדרי כשיעור הזאה

כדאמר בפ"ק (לעל ט.) כמה יהו במים

ויהיה בהם כדי הזאה כדי שיטבול

ראשי גבעולין ויזה כלומר כדי שיהא

בהם כדי להזות לבד מה שהאווב בולע: רבי יהודה אומר כו' של

נחשת. אלמא של נחשת לא בלע:

שמע מינה. מדקתני כל שכן שחתה

מביאו לידי חימום אלמא מכנסים

אסורין: פמלניא. סינר פורצינ"ט.

חללו חלוי למטה ברוחב שלא יתעטף

האבר ויתחמם: של פרושים. לנועים.

ל"ח של פרשים: שנלים. חשרלט"ש

כעין שלנו: ואין להם לא בית הנקב ולא בית הערוה. כלומר חללו רחב

המקשה עצמו לדעת יהא בגדוי. אינו מנודה מעלמו אלא מעטרה ולמעלה. ללד הגוף: וירע. אלמא מיקרי רע: ולסיב לא כלומר חייבים לנדותו כדאמרי׳ בפ״ק דקדושין (דף כח:)

עד היכן הוא גלגול שבועה עד שיאמר השבע לי שאין עבדי אתה ההוא

עצמו לדעת יהא בנדוי ולימא אסור דקמגרי יצה"ר אנפשיה ורבי אמי אמר נקרא עבריי שכך אומנתו של יצר הרע היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו לך עבוד עבודת כוכבים והולך ועובד איכא דאמרי אמר רבי אמי יכל המביא עצמו לידי הרהור אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה כתיב הכא יוירע בעיני ה' וכתיב התם יבי לא אל חפץ רשע אתה יולא יגורך רע (4) ואמר ר' אלעזר מאי דכתיב ידיכם דמים מלאו יאלו המנאפים ביד תנא דבי רבי ישמעאל ילא תנאף לא תהא בך ניאוף בין ביד בין ברגל ת"ר הגרים והמשחקין בתינוקות מעכבין את המשיח בשלמא גרים כדר' חלבו ידא"ר חלבו יקשין גרים לישראל כספחת אלא משחקין בתנוקות מאי היא אילימא משכב זכור בני סקילה נינהו אלא דרך אברים בני מבול נינהו אלא "דנסיבי קטנות דלאו בנות אולודי נינהו יידא"ר יוםי יאין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף שנאמר יכי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי: באנשים תקצץ: איבעיא להו דינא תנן או למותא תנן דינא תנן כי הא ידרב הונא קץ ידא או למותא תגן ת"ש דתניא רבי מרפון אומר יד לאמה תקצץ ידו על מבורו אמרו לו "(ישב לו קוץ בכריםו לא ישלנו א"ל לא) והלא כריםו נבקעת אמר להן מומב תבקע כריםו ואל ירד לבאר שחת אי אמרת בשלמא דינא תנן היינו דאמרי והלא כריםו נבקעת אלא אי אמרת למותא תנן מאי כריםו נבקעת אלא מאי דינא תנן לא

סגי דלאו על טבורו אלא ה"ק רבי טרפון יכל המכנים ידו למטה מטבורו תקצץ אמרו לו לרבי מרפון ישב לו קוץ בכריסו לא ימלנו אמר להן לא והלא כריסו נבקעת אמר להן מומב תבקע כריסו ואל ירד לבאר שחת: בותני' יהחרשת והשומה והסומא ושנמרפה דעתה אם יש לה פקחות מתקנות אותן והן אוכלות בתרומה: גמ' חרשת איהי תבדוק לנפשה דתניא אמר רבי חרשת היתה בשכונתינו לא דיה שבודקת לעצמה אלא שחברותיה רואות ומראות לה יהתם במדברת ואינה שומעת הכא בשאינה מדברת ואינה שומעת ∞כדתנן "חרש שדברו חכמים בכל מקום אינו שומע ואינו מדבר: הסומא: איהי תבדוק לנפשה ותיחזי לחבירתה א"ר יוסי ברבי חנינא סומא אינה משנה: ושנמרפה דעתה: היינו שומה ישנמרפה דעתה מחמת חולי תנו רבנן ילכהן שומה ממבילין אותו ומאכילין אותו תרומה לערב ומשמרין אותו שלא יישן ישן ממא לא ישן מהור רבי אליעזר ברבי צדוק אומר עושין לו כים של עור שם בין לי לידי חימום אמר להן לדבריכם שומה אין לו תקנה אמרו לו כל שכן שמביא לידי חימום אמר להן לדבריכם שומה אין לו תקנה אמרו לו לדברינו ישן ממא לא ישן מהור לדבריך שמא יראה מפה כחרדל ותבלע בכִים תנא משום רבי אלעזר אמרו עושין לו כים של מְתכתְ אמר אביי "ושל נחשת יכדתניא ירבי יהודה אומר רואין אותן גבעולין של אזוב כאילו הן של נחשת אמר רב פפא שמע מינה ימכנסים אסורים והכתיב יועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה ההוא כדתניא מכנסי כהנים למה הן דומין יכמין פמלניא של פרשים למעלה עד מתנים לממה עד ירכים ויש להם שנצים ואין להם לא בית הנקב ולא בית הערוה אמר אביי רוכבי

ותלוי למטה ולא היה תיק בין הירכיים להיות האבר מתעטף בו שלא יבא 🌣 (האבר) לידי הרהור והיינו בית הערוה. ובית הנקב כשהן קלרות כנגד נקב הרעי כתבנית אדם נכנסות בין עגבותיו ומלוכלכות בזיעה וגנאי הוא לבגדי קדש בכך. לישנא אחרינא בית הנקב ובית הערוה דרכן היה לעשות נקבים במכנסים כנגד בית הערוה להשתין מים לחוץ דרך שם וכן כנגד בית הרעי וכשגומר קושר הנקב ברלועה וסותמו:

כהלכתן א"ג היו יולדות מישים ששה בכרס אחד. כדי למהר לכלות הנשמות: חיינו דאמרי ליה כריסו נבקעת. ס"ד דקאי אתקצץ ידו על טיבורו וסמיך ט**נילתן** (חולין לא:), **חרש שדברו חכמים בכל מקום. שה** אהא דתניא בתוספתא ר' טרפון אומר תקצץ ידו על טיבורו אמרו לו והלא כריסו נבקעת: ועל האזוב של נחושת. וא"ת והיאך יזה והאמרינן לעיל בפ"ק דשיעור הזאה כדי שיטבול ראשי גבעולין ויזה ואי בליעת הכלי הוי בכלל שיעור זה א"כ לא ישאר כדי לטבול ראשי גבעולין ואיך יוכל להזות. וי"ל נהי דלא ישאר כדי טבילת ראשי גבעולין יטביל ראשי העלין שבראש האזוב:

בנדוי היינו דמשממינן ליה: בין ביד בין ברגד. היינו דמשפשף מילמו ביד מעמרה ולמעלה אסור אמר רב "המקשה לו ברגל: קשים גרים לישראל בספחת. מה שמקשה רש"י דלה חשיב בסוטה ערבות דערב רב י"ל לפי שלא ידע חשבונן מיהו במכילתא אמר דאמר (שבת דף קיח:) אילמלי

דערב רב היו כפלים כיולאי מלרים (ג) ור"י מפרש דלפיכך קשים שמטמעים בישראל ואמר בפ׳ עשרה יוחסין (קדושין דף ע:) אין שכינה שורה אלא על משפחות המיוחסות שבישראלוכן נראה דהתם על ההיא מילתא מייתי דר׳ חלבו: ווע"ע תום' יבמות מז: והדושיו ע: ד"ה השים: עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. והא שמרו ישראל ב׳ שבתות מיד היו נגאלים וי"ל דהרבה היו יולדות בכרס אחד: דינא תנן. ובשבת (דף קח:) דאמרי׳ יד לפה תקלך אינו לא דינא ולא לטומא אלא כלומר טוב לו לקוך ידו קודם שיגע למקומות הללו משום בת מלך: אלמא דינא תנן. השתח סבור דתקלן ממש והיינו דקאמר כריסו נבקעת ומשני ה"ק תקלן ידו על טבורו פי׳ על שנגע על טבורו ולעולם לטותא הוא והא דקתני כריסו נבקעת לא קאי אתקלץ אלא על ישב לו קון דאם לא יסיר הקוץ תבקע כריסו וקשה דמאי ס"ד מעיקרא דהא בהדיא קתני והלא כריסו נבקעת אחר ישב לו קוץ ומיהו בתוספתא גרים והלא כריסו נבחעת ברישא והשתא אתי שפיר ומ״מ משני דה"ק אם אסור לעולם ליגע פעמים

שכריסו נבקעת כגון אם ישב לו קוץ:

פורציינ"ט. חגורה. אשרלט"ש [אישטירלי"ש]. חבלים, שרוכים. תום' הרא"ש המקשה עצמו לדעת יהא

בנדוי. מפרש ר"ת ראוי שינדוהו חכמי הדור. אבל שינדוהו חכמי הדור. אבל רב לא נדה אותו. וכן ההיא דאמרי׳ בנדרים השומע הזכרה מפי חברו חייב לנדותו ואם לא נדהו יהא בנדוי היינו דמשמתינן . ליה דאי לא תימא הכי חמור השומע שהוא מנודה מפי האמורא ממי שמוציא ההזכרה מפיו ועוד ראיה מהא דאמרי' פ"ק דקידושין עד היכן גלגול שבועה עד שיאמר לו השבע שאין עבדי אתה. ופריך ההוא שמותי משמתינן ליה דתניא הקורא לחברו עבד יהא בנדוי אלמא כל היכא דאמרי׳ יהא כנדוי היינו שחכמי הדור בנדוי היינו שחכמי הדור חייבין לנדותו: קשים גרים לישראל כספחת. רבי׳ יצחק הקשה לההוא פי׳ דכל ישראל ערבים זה לזה ישראל ערבים זה לזה מהא דלא חשיב בסוטה אלא ערבות דישראל ואילו ערבות דערב רב לא קא חשיב ולאו פירכא היא דמשום שלא היה חשבונם ידוע לא קא כישראל. מ"מ במקרא לא הוזכר חשבונם וי"מ לפי שאין שכינה שורה אלא על משפחות המיוחסות רקדושין וכן משמע הכא דמייתי הא דר' חלבו אהא דגרים מעכבין את המשיח רמשמע שע"י שהגרים ו משמע שעיי שהגרים מעורבין מתרחקת שכינה ומשיח מתעכב: **עד** שיכלו כל נשמות שבגוף. והא דאמרינן בפ׳ כל כתבי אלמלי שומרים ישראל שתי שבתות מיד נגאלין שמא אותה גזירה דעד שיכלו היתה בטלה בזכות שהיו שומרים שתי שבתות כהלכתז א"ג היו יולדות